

Markovi navzdory aneb analýza jeho rigorózní práce

 radimkubes.blog.idnes.cz/blog.aspx

4. 11. 2009 17:17:31

Názory a postoje zrají ve výhni života jako chmel pod paprsky slunce. Když přijde čas, je třeba sklidit úrodu a uvařit zlatavý mok – je třeba proměnit názory a postoje v činy... Vše začalo prostomyslným mašinfírou, jemuž jsem se smál, aby mne smích pomalu přecházel, jak se střídala na monitoru další a další dějství dramatu. Absurdní výmluvy vedení plzeňské fakulty, trapnost v podobě dvoustránkového torza předmluvy z nejspíše nikdy neexistující práce „chomutovského Čunka“, od základu převzatá bakalářská práce velitele plzeňských drábů... a do toho všeho kolovrátkové skřehotání divoce vyhlížejícího mužíčka o tom, že všechny práce četl a mají vysokou vědeckou hodnotu. Čas uvařit pivo nadešel, když do médií pronikly informace o podivném „judráthu“ Marka Bendy. K činu mne zejména donutila neuvěřitelná arogance, s jakou podle hesla „zatloukat-zatloukat a ještě jednou zatloukat“ obhajuje protekční synek Benda svoji práci. Když už musel uznat, že 57 není 100, hovoří o jakési „relativní výjimečnosti“, která prý přebíjí formální pochybení. O nevalné úrovni práce je na iDnes několik článků, nenašel jsem však žádný, který by se pokusil „zjevné“ na konkrétních příkladech prokázat. Já se o to pokusím. Jako vzděláním historik se podívám na některá Markova historická tvrzení, jako v současnosti povoláním „scientometrolog“ ohodnotím heuristickou přípravu. Těm, kdo se odhodlají číst moji polemiku, doporučuji činit tak s otevřenou Markovou prací, aby měli jasno, na jaké formulace se odvolávám a kontrolovali, zda si některé věci nevytrhávám z kontextu, zda nebendovštím. Navíc tak můj text bude pro čtenáře daleko názornější.

Úvodem si neodpustím jednu (spíše první) kapku jedu.

Rigorózní práce Marka je totiž již na první pohled specifická. Marek by za ni měl dostat titul SlabDr. Co je to za titul? Neznáte? Je to "doktor slabikářových věd". Co doktor, možná dokonce profesor, protože i legendární teze "MÁMA MÁ MASO. EMA MÁ MÍSU" byla napsána menším písmem než je font užitý v práci! Je vidět, že Marek je velmi ohleduplný člověk myslící na svoje postižené spoluobčany. Velikostí písma myslí na osoby s vážnými vadami zraku a obsahem? Obsahem zase myslí na ty postižené lobotomií. Nevěříte? Čtěte dál!

HISTORICKO-POLITOLOGICKÉ ASPEKTY

Jak jsem již naznačil, vynechám čistě právní kapitoly. Jejich posouzením nechť se zabývají právníci pokud možno neplzeňského původu vzdělání; zdravý rozum mi totiž napovídá, že najdu-li metastázy amatérismu v pasážích, jež jsem vzhledem ke svému vzdělání bezpečně schopen posoudit, budou se nejspíše nacházet i v odborném, resp. „odborném“ právním textu. Kdo se podíval do obsahu Markova díla, je mu již nejspíše jasné, že do oka mi padla kapitola 1.1 Restituce v historii. Předně musím uznat, že Marek je skutečný mistr kondenzace. Téma, o kterém jiní jistě popsali stohy papíru učených pojednání, Marek vyčerpává ve 3 odstavcích na 1,75 "Marcus Bendis specialis" normostrany (tj. asi 0,5 běžné normostrany).

Odstavec 1 (str.8):

Marek mluví o minulosti, neváhá ovšem citovat současný občanský zákoník. Jaksi se sluší, když mluvím o "historii", dát si tu práci a najít si citace ze zákoníku rakousko-uherského, habsburského, českého království a vytvořit přehled, jak se týž problém v různých dobách řešil... Takto působí jeho teze, že „*restituce... je běžným principem občanského práva*“ jako plácnutí do vody. S pouhým tvrzením se

může spokojit novinář, diplomant je ovšem musí podložit. To Marek neudělal, možná chvátal, možná nechápe rozdíl mezi novinovým sloupkem a vědeckou kvalifikační prací...

I když jsem řekl, že nebudu rozebírat právnícké aspekty, nedá mi to, abych nezmínil ještě jeden rozpor v tomto odstavci. Snad si ctihodný čtenář všiml, že Marek definuje restituci jako „*navrácení v předchozí stav*“ a potom bez jakéhokoliv pozastavení cituje definici, která právě ono vrácení do původního stavu považuje za pouhé náhradní řešení z nouze – v definici je jako první a bez jakýchkoliv podmínek uvedeno finanční vyrovnání a samo vrácení majetku je implicitně omezeno podmínkou „je-li to možné a účelné“. Marek sám v následujícím textu mezi penězi a naturáliemi rozlišuje – jedná se zde o formulační neobratnost? Nedomyšlenost? Prvoplánové psaní bez korekce četbou s jistým časovým odstupem?

Odstavec 3 (str. 9):

Zde se věnuje situaci za komunistů. Podle něj se „*celých 40 let majetek pouze zestátňoval a kradl*“. Co to proboha je za formulaci? To je vyjádření právníka ve vědecké práci? Toto si může dovolit internetový senomlátil v politické diskusi, ideolog při žvanění před ovčany na volebním mítinku, i já jako bloger mám na podobná expresivní slova nárok (viz. senomlátil a ovčan), ale v právnícké vědecké práci to nemá co dělat. A zvláště tak, když položí zestátnění vedle krádeže, aniž by to nějak odlišil... Všechna zestátnění přeci nejsou krádež. A pokud si Marek myslí, že ano, proč užívá dvě označení téhož? A pokud si to myslí, proč se nezarazil hned v následujícím odstavci, kde naráží na plánované restituce církevního majetku? Restituce, kterým cestu otevřela konfiskace (tj. zestátnění) majetku české evangelické šlechty? Markův text vyvolává více otázek, než je schopen zodpovědět. To není u vysokoškolské kvalifikační práce dobrý indikátor.

Odstavec 2 (str. 8)

Tak ten mne přikoval pevně do křesla na samém začátku, doteď mám při jeho četbě pocity, jako by mne právě přejela lokomotiva – dá se říci, že jsem jeho nesmyslností doslova fascinován, šokován. A zároveň zde je jádro mé kritiky dotyčné kapitoly, protože jestliže předešlé dva body lze ještě nějak omluvit, v této pasáži jsou ovšem opravdu tvrdé „intelektuální kolapsy“.

1, Marek píše, že Albrecht z Valdštejna byl velký český státník a politik. Politik je trabant, státník je mercedes. Politik je kapitán, státník maršál. Politik je trpaslík, státník je obr. Churchill je obr a Marek... Tzn. obojí najednou nedává nesmysl, měkčeji: jedná se o svého druhu pleonasmus, který nemá ve vědecké práci místo. „Politik“ a „státník“ se sice oba zabývají tímž předmětem – politikou, leč dopady činnosti každého z nich a stopa, kterou v politice a dějinách vůbec zanechají, je diametrálně odlišná. K dokreslení vztahu těch dvou pojmů je nutné dále říci, že státník může zaujmout místo politika a vlastně tak i většinu času vystupuje, zatímco obyčejný politik nikdy nemůže dosáhnout státníkovy úrovně.

Navíc, na Valdštejnovo "státnictví" jsou rozdílné pohledy, nicméně já osobně bych Valdštejna jako státníka označil jen vskutku s velkým váháním. K tomu, aby se někdo stal státníkem, nestačí, když vydává „dlouhou minci“... Valdštejn vybuodoval silnou ekonomickou enklávu. Tedy výborný ekonom, specificky potom válečný podnikatel. Vybuodoval armádu a vyhrál řadu velkých bitev a tažení - veliký generalissimus a tím i politik. Politik proto, že měl jako vrchní velitel právo vést jednání s nepřítelem, což je typicky politická-vládní záležitost (srovnej: generál Carl von Clausewitz „válka je pokračováním politiky jinými prostředky“). Ale státník? Jsou snad myšlena jeho jednání se Švédy, která zkrachovala a kvůli nimž se stal přes noc psancem? To není čin státníka, ale zoufalce – že v té době docházelo k rozkladu osobnosti kvůli pokročilé syfilis je pro tento

okamžik jedno, důležitý je výsledek. Marek by se na takto tenký led neměl vydávat... no, on možná ani neví, že to je tenký led, možná je z těch, co považuje historii za příjemné tlachání na sobotní večer či jako dobrý námět pro Hollywood... Takto mohou s historií nakládat inženýři z ČVUT či jiné technické školy, leč humanitní vzdělanec by měl mít jiný přístup.

Aby ctěný čtenář nemyslel, že si rozdíl politik-státník vymýšlím jako ad hoc klacek k bití Marka, uvedu pro názornost „copy-paste“ úryvky příslušných hesel německé Wikipedie. Snad čtenářům nebude vadit tento zdroj – německou považuji na rozdíl od českého paskvilu za skutečný pramen relevantních informací.

Nejprve politik:

„Als Politiker wird eine Person bezeichnet, die ein politisches Amt oder ein politisches Mandat innehat. Meist wird sie dabei von Parteien und Verbänden unterstützt. Politiker agieren auf allen Ebenen eines Staates (Bund, Bundesland oder Gemeinde) oder einer Partei. Politische Ämter können Regierungsämter (z. B. Minister) oder ein Amt in einer Partei (z. B. Parteivorsitzender) sein. Politische Mandate werden in den Gremien der Legislative wahrgenommen. Verschiedene Denkrichtungen sehen eine Trennung von Amt und Mandat als wünschenswert an.

Politiker haben das Ziel, durch ihr kreatives Denken Probleme der Gesellschaft zu lösen und durch ihr Handeln Einfluss auf wichtige politische Entscheidungen zu nehmen. Hierzu können sie zum einen ihre durch politische Ämter gesicherten Rechte nutzen (z. B. bei Abstimmungen im Parlament). Außerdem können sie durch Meinungsäußerung Einfluss nehmen.

Als Mitglied einer Partei vertritt ein Politiker deren Interessen. Es gibt jedoch auch Politiker, die sich keiner Partei anschließen (Parteilose) oder deren Aufgabe nicht die Interessenvertretung ihrer Partei ist (z. B. Bundespräsident). Neben dem Berufspolitiker,

der z. B. als Abgeordneter, Staatssekretär oder Minister arbeitet, gibt es noch den ehrenamtlich arbeitenden Politiker, der die Politik nur neben seinem Beruf ausübt.“

Na definici je myslím vidět, že je přizpůsobena podmínkám soudobého Německa. Co z ní je použitelného pro nás, to je prostřední odstavec, obsahující obecnou tezi: *„Cílem politika je řešit problémy společnosti vlastními tvořivými myšlenkami a vlastním jednáním ovlivňovat důležitá politická rozhodnutí..“*

A dále státník:

„Der Begriff Staatsmann bezeichnet einen Mann des Staates, einen Politiker in hohen staatlichen Ämtern, in der Regel Staats- oder Regierungschefs, die nach Auffassung der öffentlichen Meinung etwas geleistet haben, das über alltägliche Politik hinaus geht. Für ehemalige Staats- und Regierungschefs hat sich in den letzten Jahren die englische Bezeichnung elder statesmen eingebürgert.

Im Englischen und noch stärker im Deutschen ist es eine respektvolle Bezeichnung. Das schließt nicht aus, dass es im Einzelnen sehr umstritten sein kann, wer die Bezeichnung verdient. Staatsführer autoritärer/totalitärer Regimes wie Franco, Pinochet, Hitler oder Stalin werden in der Regel nicht mit der positiv gewerteten Bezeichnung Staatsmänner benannt.

Da in frühen Zeiten Personen weiblichen Geschlechts eher selten in hohen staatlichen Positionen anzutreffen waren, gab es auch nicht den Ausdruck Staatsfrau.“

Klíčový je první odstavec: *„Pojem státník označuje „muže státu“, politika ve vysokých státních úřadech, zpravidla šéfa vlády nebo státu, který podle názoru veřejného mínění dělá něco, **co překračuje každodenní politiku.**“* A v dalším odstavci: *„V anglickém a ještě silněji v německém okruhu to je uctivé označení. Nedá se vyloučit, že může být u jednotlivců velmi sporné, kdo si takové označení zaslouží.“*

Doufám, že je již čtenářům dostatečně jasné, proč nelze jen tak plácát slovíčky politik, státník - vždyť politik maximálně sestaví rozpočet na další rok – dál stejně nedohlédne, ale státník, státník je ten, kdo založil stát, „vnutil nepříteli svoji vůli“(Clausewitz) a to tak, že natrvalo, dohodl po dlouhé a krvavé válce pro svůj národ výhodný mír...

2, píše, že byl přívrženec papežské a císařské a tím i církevní strany. Drahý čtenáři, co by sis pomyslel o jedinci, který by o sobě prohlásil, že je volič TOP09, KDU-ČSL a ODS? Blázen? Člověk s neujasněnými postoji? Podvodník s třemi občanskými průkazy a třemi trvalými bydlišti... Ano, všechny tři strany sdílejí nepřátele (KSČM a vlastně i ČSSD), sdílejí některé pozitivní hodnoty, v řadě jednotlivostí se ovšem rozcházejí a střetávají, někdy ani ne tak pro názorové rozdíly, jako spíše kvůli osobním ambicím a antipatiím jejich politiků (příznačně nejaktuálněji Kalousek). Tuto analogii by měl Marek jako dlouholetý poslanec a tedy aktivní politik ne snad ani znát – ale doslova ji instinktivně vycítit! Nebo snad Marek seděl tolik let nikoliv v parlamentu, ale ve sboru svatých? Některé principy se totiž nemění a je potom jedno, zda hovoříme o císaři nebo předsedovi strany zvítězivší ve volbách.

Kdyby toto Marek chápal, ušetřil by se následujícího trapasu. Marek se totiž podivuje nad tím, že ač byl Valdštejn přívrženec císaře, byl odpůrcem církevní restituce – *„zajímavé je, že jedním z jejich zásadních odpůrců byl Albrecht z Valdštejna, velký český státník, vojevůdce a politik, jinak jasný přívrženec papežské a císařské a tím i církevní strany“*. Je Marek opravdu takový historický neználek, že když už tam odkazuje v poznámce na Kalistu, nepřčetl si, že odpůrcem restitucí byl proto, že si sám hodlal ty majetky, patřící z části kdysi i církvi, přivlastnit? Ono ostatně netřeba číst Kalistu, stačí logicky uvažovat... Protože Valdštejn byl především členem strany Valdštejnovy a až teprve potom císařské.

Zdeněk Kalista je jako pramen vynikající, nicméně když ze studánky s křišťálově čistou vodou budete tekutinu brát rukama usmolenýma od kolomazi, promění se křišťál ve špinavou břečku. To se stalo Markovi. Aby měl čtenář představu, „wie es eigentlich gewesen ist“, ocituji z knihy jiného odborníka na Valdštejnskou problematiku, z díla Josefa Janáčka Valdštejn a jeho doba (Praha 1978), kde na str. 249-250 podává historik plastický obraz Valdštejnova chování: *“Nikdo se neohlížel na národnostní hranice nebo stavovské přehradu a kořistníci počítali daleko více s odměnami a císařovými projevy milosti než s opravdovými nákupy...*

Za této situace vystoupil na scénu velkého mumraje s prodejem konfiskovaných statků Albrecht z Valdštejna. Už roku 1621, když šlo o dědictví Smiřických a o půjčky císaři na zástavu zabavených panství, předčil Valdštejn všechny ostatní kořistníky jak nenasatností, tak mimořádným obchodním duchem... Zatímco většina ostatních brala zavděk čímkoliv, Valdštejnovi nešlo o drobtu z císařova stolu, ale o opravdovou kořist, která by ho rázem pozvedla do čela české šlechty.“

V zásadě totožný obraz Valdštejna podává i monografie Josefa Polišenského a Josefa Kolmana Valdštejn – ani císař ani král (Academia 1995), kde se na str. 70 a potom 72 dočteme následující:

„Ve srovnání s Albrechtem z Valdštejna byli ovšem i tito velcí páni učinění žabaři. V červenci až srpnu 1622 koupil Valdštejn za 536 tisíc zlatých statky po Václavovi Bundovcovi z Budova... tyto statky byly vesměs hluboko podceněny, jak se slušelo, když byl právě on kupcem a jejich skutečná hodnota převyšovala daleko milion zlatých...

...

Způsob, jak Valdštejn zacházel s bývalými majiteli statků, které koupil, jimž měl vyplatit část hodnoty statků, osvětluje kuriózní list, který 12. prosince 1622 Valdštejnovi poslali Karel z Liechtensteina,

Slavata a Martinic. Tito pánové, kteří neoplývali laskavostí vůči poraženým členům stavovské obce, žádali Valdštejna, aby „nenechal žít v tak velké bídě lidi, kterým byly zkonfiskovány statky, by jim dal deputát od viktualií podle jejich potřeby jako zálohu na jejich podíl. Jestli tento list měl na Valdštejnovo jednání nějaký vliv, nevíme – pravděpodobně neměl.“

Myslím, že citáty velkých historiků dostatečně objasnily, že Valdštejn byl dnešním slovníkem a pohledem na morálku „ultragangster“, z textu ostatně plyne, že jeho bezohlednost překračovala i dobový práh tolerovatelného. Diví se tedy někdo, že nepodpořil nějaké stařícké církevní nároky napsané na zažloutlém pergamenu, když mu byli lhostejní živí lidé a jediný zákon, který uznával, byl zákon taseného kordu?

PŘÁVĚ TOTO POVAŽUJI ZA NESTRAŠLIVĚJŠÍ MARKOVO INTELEKTUÁLNÍ ZTROSKOTÁNÍ. JEDINEC HONOSÍCÍ SE TITULEM „DOKTOR“ BY MĚL TOTO „Z VOLEJE“ CHÁPAT, BEZ ROZDÍLU, JAKÝ OBOR VYSTUDOVAL. PROTOŽE DOKTOR ZNAMENÁ UČENEC. KDO TO NECHÁPE, NEMŮŽE BÝT UČENEC, JE OSTUDA AKADEMICKÉ OBCE.

Rovnice je naprosto jednoduchá a nekompromisní. Návrat majetku církvi = obnovení zákonnosti = menší operační prostor pro Valdštejna = menší lup. A Marek přesto nechápe! Markova práce tak není ani na Bc., vlastně já jako pedagog bych s ním vyrazil zavřené dveře, i kdyby mi „toto“ přinesl jako „pouhou“ seminárku z historie anebo politologie...

Ještě malá poznámka k tomu „jasnému přívrženci papežské, císařské a tím i církevní strany“. Víte, že Valdštejn byl původně protestant, co dodatečně přestoupil ke katolicismu? Víte, že byl původně velitelem pluku moravských stavů, takže by možná bojoval proti panovníkovi,

kdyby se tak situace na Moravě vyvinula – a že k tomu moc nechybělo. To, že jej nakonec nacházíme mezi vítězi, je výsledek chladného kalkulu, že je výhodnější přidat se k Ferdinandovi II. – a tak Valdštejn prchá z Moravy, ovšem nikoliv s holým zadkem, ale se stavovskou kasou (takže Valdštejn nebyl jenom „státník, politik a vojevůdce“ – viz. výše, ale též zloděj, defraudant a dezertér)!? V té době nebylo nic jasné, zvláště u Valdštejna ne, ten byl totiž vzorným machiavellistou, resp. tím, co by Machiavelli označil pojmem kondortier. Ostatně, na konci života se od císaře opět odklání a jakoby se vrací časovou smyčkou na začátek své kariéry – opět prchá nocí s vojenskou pokladnou jako psanec, leč tentokrát nemá tolik štěstí a je dostižen v Chebu Deverouxovou partyzánou...

HEURISTICKÝ ŠLENDRIÁN

Co mne též zaujalo, to je "bohatý" rejstřík prací. Obsahuje plných 10 - slovy deset - titulů. Marek Benda se na začátku práce zmiňuje (str. 6), že o tématu restitucí je prací poskrovnu. Buď nás balamutí anebo si nedělal rešerši. Můj soukromý odhad je syntetický a zní: balamutí nás, protože si nedělal rešerši, což se snažil zakrýt. Kdo se dnes pohybuje v akademickém prostředí, jistě zná pojem "Web of Science" (WoS). Mnozí mají z pojmů jako h-index či impakt faktor kopřivku... Cílem databáze ovšem není šikanovat vědce (jak to pojímá RVV(i)), cílem je shromažďovat prestižní časopisy ze všech oborů a alespoň na úrovni bibliozáznamu informovat o jednotlivých člancích v časopisech s tzv. impakt faktorem. Mezi indexovanými vědními obory jsou i právo a ekonomie. Bohužel, databáze je placená, takže pokud nemáš čtenáři přístup k PC na akademické půdě či ve velkých knihovnách, budeš se muset spolehnout na moje informace.

Zeptal jsem se tedy databáze WoS na následující řetězec: "restitution AND czech republic". A hle, vypadlo na mne 13 záznamů. Otevírám namátkou článek Framework issues in the privatisation strategies of the Czech Republic, Hungary and Poland jakéhosi Morrise

Bornsteina v časopise POST-COMMUNIST ECONOMIES. Článek vyšel v roce 1999, tedy 9 let před vznikem práce našeho Marka. Mám štěstí, full-text je dostupný v databázi plných textů EBSCO. Článek je sice primárně věnován privatizaci, leč restituce jsou zde zmíněny též jako druh privatizace. Mj. se v něm na str. 17 praví:

„Restitution. The Czech Republic had the most effective restitution programme. The

government strongly preferred physical restitution through the return of the same

proper ty that was confiscated. The authorities feared that if restitution were made

instead in cash or coupons for voucher auctions, the proper ty would go mainly to

criminals and members of the former communist nomenklatura with funds to buy it

(in cash or coupons acquired for cash). Restitution covered real proper ty expropriated

by the communist regime after the 25 February 1948 coup. It thus excluded

some Jewish proper ty seized by the Nazis after 1939, firms nationalised by the

democratically elected government during 1945-48, and proper ty of the Sudeten

Germans expelled in 1945-46. It is estimated that 10-25% of all state-owned

apartment housing and retail shops was privatised by restitution.

In contrast, Hungary's restitution programme involved financial compensation

for real property confiscated after 1939 by the fascist, pre-communist and communist

regimes. Compensation was paid in freely tradable certificates that could be used to

buy selected state property offered for these certificates. However, the government

failed to provide enough assets for purchase by these certificates, because it preferred

instead to sell property for cash and to strategic (rather than small) investors.

Poland has no restitution programme, because of disagreements among political

factions about the desirability and possible contours of restitution.“

Jistě, že nic objektivního, nicméně vtip je, že právě takové články mohou být cenné ani ne tak svým obsahem, jako spíše poznámkovým aparátem a odkazy – mohou být branou vedoucí do doslova nekonečného moře monografií, článků a polemik... Zběžně koukám na reference, článek odkazuje na 4 stránkách na monografie, články a dokumenty... něco se týká ČR, něco okolních zemí, něco střední Evropy jako celku, něco obecných trendů spojených s privatizací... materiálu na 10 dalších článků... Marek z toho nezná nic! Tento článek má 27 stran textu a obsahuje 4 strany seznamu použité literatury, které je 84 titulů!!!! Srovnejte toto prosím s Markem...

Okem jsem též popatřil do jiné prestižní databáze – do SCOPUSu, jenž je konkurentem WoS, bohužel též placeným. Zde se alespoň podle „keywords“ jeví relevantních dokonce 29 článků. To je duchovní hostina, která vyžaduje dlouhého trávení, Marek je však asketa milující kručící žaludek...

Mým cílem rozhodně nebylo dělat nějakou vyčerpávající rešerši. Naopak bych řekl, že jsem ji dělal velmi ledabyle. Ovšem tím hůře pro Marka - dokázal-li jsem si já, coby právníký amatér, vymyslet během minuty relevantní „keywords“ a několika údery do klávesnice si následně pořídit informace o kvantu příslušné literatury, jak to, že tak neučinil on, odborník na otázku restitucí? Určitě to je škoda, přišli jsme tak totiž o řadu cenných Markových postřehů a glos k cizojazyčným pohledům na tento proces...

Ale vážně. Rád bych Marka informoval, že od časů Aristotelových a Akvinátových věda poněkud pokročila. Dříve stačilo, když učenec usedl v dobré víře k psacímu pultu a začal sepisovat to, čím ho chatrná paměť doplňovaná múzami právě inspirovala. Dnes je to právě schopnost podrobné heuristiky a zasíťování díla do rámce ostatních referencí, co dělá vědu vědou. Jinak autor riskuje, že bude buď nalézat to, co už tu dávno bylo vynalezeno, anebo bude v lepším případě „publicista“. Díla jako Aristotelova „Politika“ či von Clausewitzův spis „O válce“ už dnes v podstatě nemohou vzniknout. Myslí-li Marek o svém díle, že je výjimkou z pravidla, říkám: „Ne, ne a ještě jednou ne!“

Právě tragický stav heuristiky mi dovoluje smýšlet o jeho díle jako celku tak, že nemá cenu ani oné „lehké“ dlouhé mince, kterou svého času razilo Valdštejnovo konsorcium, protože již samotný základ, na němž stojí vědecká práce jako dům, je zkažený. Jakékoliv závěry, třeba i správné, k nimž Marek dospěl, jsou potom jenom nahodilostí. Tragický stav heuristiky mi tedy dovoluje předpokládat, že metastázy amatérismu jsou rozesety po celém díle, tedy i v mnou nehodnocených „čistě právnických“ pasážích. A kde se nachází primární tumor, to je myslím čtenáři zjevné...

Prostě, časy Járy Cimrmana jsou pouhou legendou a ani my dnes již neseďáme pod strom, abychom čekali na padající jablko...

ZÁVĚR:

Kdybych měl ohodnotit jednotlivé obory, jichž se Marek dotknul (platí jak význam

„použil“ tak „urazil“), vypadalo by „vysvědčení“ následovně:

1, Bibliografie a knihovnictví (heuristika): známka -
NEDOSTATEČNÝ

2, Historie (raný český novověk): známka - NEDOSTATEČNÝ

3, Politologie: známka - NEDOSTATEČNÝ

4, Právní vědy: známka - na to nemám koule, ale iluze si nedělám...

Moje práce obsahuje +/- 24.000 znaků. Markova má +/- 115,5 tisíce. Svoji práci jsem psal přibližně 2 dny. Pokud tedy dobře počítám, kdybych ještě cca týden vytrval v nasazeném tempu plození písmenek, mohl by ze mne být i JUDr... jen s fontem by bylo ještě třeba řádně zacloumat...

P.S.: Pokud má někdo zájem o moji analýzu v přívětivějším formátu než je zdejší

blog, může ji v PDF stáhnout z Rapidshare:

http://rapidshare.com/files/302267242/Marek_Benda.pdf

Autor: Radim Kubeš | středa 4.11.2009 17:17 | karma článku: 45.58 | přečteno: 19312x

Zvyšte článku karmu!

Vstoupit do diskuse (72 příspěvků)

Další články blogera

Tato rubrika neobsahuje žádné články...

Další články z rubriky Politika

Josef Nožička

Chvilkaři chtějí rezignaci ministra Blažka. Nezapomněli ovšem na Jurečku s Rakušanem?

Je včerejší protestní akce „chvilkařů“ před ministerstvem spravedlnosti důkazem toho, že tohle sdružení měří všem politikům stejným metrem?

29.3.2023 v 10:40 | Karma článku: 28.40 |
Přečteno: 303 | [Diskuse](#)

Pavel Ďuran

Nejsme na tom tak špatně

Když jsem jel předevčírem na odpolední směnu do práce, poslouchal jsem na jednom rádiu Písničky na přání. Jedna mě zaujala. Je hodně „fousatá“, zpíval ji Waldemar Matuška a já jsem jí dlouho neslyšel.

29.3.2023 v 1:42 | Karma článku: 25.69 |
Přečteno: 572 | [Diskuse](#)

Michael Pálka

Kalousek se "zlatým citronem" v televizi Barrandov...

Dva pánové vysokých postav, jeden z nich nositel negativní ceny "zlatý citron", majitel televize Barrandov a také majitel miliardy českých valut a jistě ostatních měn, jak píše občas pravdivě český tisk, Jaromír Soukup.

28.3.2023 v 18:30 | Karma článku: 20.70 |
Přečteno: 404 | [Diskuse](#)

Radomil Bábek

Čím se živí propaganda? Přece lidmi!

Co je příčinou toho, že se stát, tedy politici ovládající stát, domůže takového vlivu, že občané uvěří každé i sebevětší lži? Státní propaganda, cesta do socialismu.

28.3.2023 v 12:30 | Karma článku: 10.94 |
Přečteno: 225 | [Diskuse](#)

Lubomír Stejskal

Důkaz české omezenosti

Skotsko bude mít premiérem muslima. A někteří Češi s tím mají problém Použil jsem budoucí čas, protože v době, kdy tento článek vznikl (28. 3. dopoledne) skotský parlament „Holyrood“ ještě nezasedal.

28.3.2023 v 11:03 | Karma článku: 11.45 |
Přečteno: 588 | [Diskuse](#)

Radim Kubeš

radimkubes.blog.idnes.cz ([rss](#))

Počet článků **1** Celková karma **0.00** Průměrná čtenost **19312**

1, Vlastním intelektuálním pnutím jsem v roce 2006 dosáhl PhDr. z podoboru nejnovější historie na FF UK, nyní se pokouším o Ph.D. s historickým tématem na UPOL FF UK. I tam se pnu samostatně, neplzeňsky :-)

2, Nejoblíbenější knihy: Carl von Clausewitz "O válce", Ernst Nolte "Fašismus ve své epoše", Thukydides "Dějiny peloponnéské války", W.H. Prescott "Dějiny dobytí Mexika"

3, Nejoblíbenější PC hry: série Gothic, Half-Life a S.T.A.L.K.E.R., dále samozřejmě Mafie

4, ideální žena: nakrátko ostříhaná bruneta lehce dominantního vzhledu!